

Sygn. akt II CSK 843/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa "P." Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w O.

przeciwko "H." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w Ś.

o stwierdzenie nieważności uchwał,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 138/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5400 (pięć
tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, choć skarżąca powołała się na wystąpienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) i istnienia potrzeby wykładni art. 910² § 2 w zw. z art. 911⁶ § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 252 k.s.h.

Odwołanie się do przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Wskazana rozbieżność orzecznictwa wynikająca z niejednolitej wykładni wskazanego przepisu musi mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Poza tym, nie może być utożsamiana w sposobie interpretacji lub stosowaniu przepisów prawnych w orzeczeniach, jakie zapadają w toku instancji w tej samej sprawie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPiUS 2003, nr 15, poz. 1).

W sprawie nie można było oprzeć skargi kasacyjnej na wykładni prawa odmiennej od dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 2013 r. II CSK 151/13. W wyroku tym została dokonana kompleksowa wykładnia art. 910²

§ 2 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącej Sąd Apelacyjny ocenił niewadliwie pośrednie skutki zaskarżonych uchwał.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, niepubl.; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Prawidłowo wyartykułowane zagadnienie powinno dotyczyć kwestii prawnej pozostającej w związku z rozstrzygnięciem sprawy i musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Wskazane zagadnienia nie uwzględniają stanu faktycznego sprawy, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W chwili podejmowania spornych uchwał nie był ustanowiony zarządca. Ze stanowiska Sądu Apelacyjnego wynika, że przedmiotowe uchwały nie zagroziły możliwości zaspokojenia się wierzyciela z zajętych udziałów. Przekazanie majątku do nowopowstałej spółki cypryjskiej nastąpiło przed powołaniem E. S. na członka zarządu w dniu 14 sierpnia 2010 r. a jej odwołanie nastąpiło już w dniu 20 stycznia 2011 r. Poza tym, Sąd Apelacyjny wyraźnie stwierdził, że umowa dotycząca sprzedaży nieruchomości w S. w trakcie sprawowania przez nią zarządu została rozwiązana za zgodą obydwu kontrahentów. W sprawie nie została wykazana żadna decyzja E. S., która miałaby wpływ na wartość zajętych udziałów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).